

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 108/21
12.5.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Маја Чогурић одређена годишњим распоредом послова у смислу члана 16 став 2 и 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Александар Веселиновић адвокат из Панчева, Војводе Живојина Мишића 6, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 П 17/21 од 15.3.2021. године, донео је дана 12.5.2021. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 П 17/21 од 15.3.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 П 17/21 од 15.3.2021. године одбијен је приговор подносиоца АА из ..., поднет дана 15.1.2021. године, ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду ПЗ 193/18. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изјављеној жалби, у смислу члана 16 став 1 и 4 и члана 18 Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС", бр. 40/15), члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 25/82, 48/88 и "Службени гласник РС", бр. 46/95, 18/2005, 85/2012, 45/2013, 55/2014, 6/2015, 106/2015) и чланова 386 и 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13 - одлука Уставног суда, 74/13 - одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), овај суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку одлучивања о приговору предлагача нису учињене битне

повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку у вези са чланом 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку, о којима се у поступку по жалби води рачуна по службеној дужности.

Предлагач је Вишем суду у Београду поднео 15.1.2021. године приговор ради убрзања поступка у предмету тог суда ПЗ 193/18 и предложио да се утврди повреда његовог права на суђење у разумном року. Поступајући по поднетом приговору, првостепени суд је утврдио да је тужба ради накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части поднета 27.3.2018. године, да су тужени одговорили на тужбу поднеском од 3.5.2018. године, да је прво рочиште за главну расправу одржано 6.11.2018. године и рочиште за главну расправу дана 15.4.2019. године, а да на рочиште заказано за 14.11.2019. године није приступио пуномоћник тужиоца и да је на истом донето решење да се тужба сматра повученом. Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу Апелационом суду у Београду, који је списе предмета вратио на допуну првостепеном суду решењем ГжЗ 179/20 од 16.7.2020. године. Виши суд у Београду је решењем ПЗ 193/18 од 31.8.2020. године дозволио враћање у пређашње стање и ставио ван снаге решење од 14.11.2019. године.

Имајући у виду утврђено да је дужина трајања поступка у оквирима разумног рока рачунајући од дана подношења тужбе, да је суд активно поступао по поднетој тужби, доставио тужбу на одговор, рочишта заказивао у обичајеним роковима имајући у виду отерећеност суда великим бројем предмета, који се такође сматрају хитним, без дужих временских периода неактивности суда и да је на дужину трајања поступка утицала и околност да је у предметном поступку донето решење о повлачењу тужбе, против кога је изјављена жалба, након чега је другостепени суд списе вратио првостепеном суду ради допуне поступка, који суд је дозволио враћање у пређашње стање, оцењено је у смислу одредбе члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, да захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року није основан.

Разматрајући списе предмета, имајући у виду мерила за оцену трајања суђења у разумном року нормирана чланом 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, који прописује да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења и истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главних претреса и израда одлука, овај суд је на основу напред наведеног стања у спису, нашао да је супротно жалбеним наводима правилно првостепени суд закључио да поступањем Вишег суда у Београду у предмету који се води под бројем ПЗ 193/18, право предлагача на суђење у разумном року није повређено.

Одредбом члана 32 Устава РС прописано је да свако има право на независтан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавну расправу и одлучивање о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбом члана 10 Закона о парничном поступку прописано је да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима или предлозима у разумном року. Суд је дужан да поступак спроведе без одуговлачења у складу са претходно одређеним врменским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова по странку у поступку одлучивања.

Полазећи од наведених законских одредби и крећући се у оквиру жалбених разлога, овај суд налази да жалба предлагача није основана. Имајући у виду да почетак рока за утврђивање повреде права на суђење у разумном року у конкретном случају почиње да тече од подношења иницијалног акта Вишем суду у Београду дана 27.3.2018. године, по оцени Апелационог суда у Београду није дошло до повреде права предлагача на суђење у разумном року, код утврђеног да је наведени поступак до подношења приговора трајао две године и 9 месеци за које време су заказивана и одржавана рочишта и имајући у виду да је у поступку донето решење о повлачењу тужбе, против кога је изјављена жалба, након чега је другостепени суд списе вратио првостепеном суду ради допуне поступка и да је то утицало на дужину трајања поступка. Супротно жалбеним наводима, имајући у виду праксу Европског суда за људска права, прахваћену у пракси судова Републике Србије да до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању, правилно је првостепени суд оценио да право подносиоца приговора на заштиту права на суђење у разумном року није повређено.

Правилна је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке, донета правилном применом одредби члана 153 ЗПП који се примењује у смислу члана 30 став 2 ЗВП у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, имајући у виду да је приговор оцењен као неоснован.

Апелациони суд у Београду је ценио и остале наводе жалбе предлагача, али је нашао да немају утицаја на правилност побијане одлуке Вишег суда у Београду.

На основу члана 401 тачке 2 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлуку у ставу другом изреке, Апелациони суд у Београду је донео на основу члана 165 у вези члана 153 Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби, па његов захтев да му се накнаде трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 6.000,00 динара, одбијен као неоснован.

СУДИЈА

Маја Чогурић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић